

поредена на волностъ и нѣколко Турски солдати хванати роби да се пазятъ, умислени, угрижени и втрѣчени въ движенията на приходящитѣ и изходящитѣ, гдѣто слѣдъ това си отидохъ.

Когато си отидохъ, братъ ми ме фирна съ пусулка до Анастасъ Ангеловъ да ида на полицията да му испроса нѣколко патрона за мартинката пушка, щото ако безъ пари не даде, то да му платя за всѣки единъ по 16 пари, за да му са намиратъ въ случай на нужда. Испълнихъ заповѣдта му, ходихъ, намѣрихъ и донесохъ му спорѣдъ както ми бѣше казалъ; та слѣдъ туй отидохъ въ Хакарджа да търся колата на Петка Колевъ попъ Станчевъ братъ отъ Карабурунъ, за да си прибера оставената бохчичка дрѣхи и да се науча дошелъ ли е или не. Влѣзохъ въ нея махда на градътъ, питахъ тукъ тамъ за него, намѣрихъ го, който ми расправи въ кой дворъ е колата му, поискахъ ги отъ жената му, която ми ги намѣри и даде. Зехъ ги разглѣдахъ ги, намѣрихъ си всичко на мѣсто, позадѣлихъ нѣколко по хубави кърници и отидохъ та ги подарихъ на Българскитѣ солдати на Иванча и околнитѣ му другари, които ми благодарихъ, и оттамъ се завърнахъ у дома си. Починахъ си ѣдохъ хлѣбъ и часа вждѣ 7—8 по турски, излѣзохъ и отидохъ пакъ въ полицията. гдѣто имахъ честта да глѣдамъ, пристиганието на една рота отъ Български солдати, която искомандова нейний младъ офицеринъ на име А. Салачуповъ, тънъкъ високъ и червендалестъ като съзза хубавецъ, който кога видна съ чистия си ясенъ гласъ къмъ ротата, що излѣзе и влѣзе въ зданието, помислихъ си, че това трѣбва да е ангелъ отъ небето слѣзълъ, който тѣй гръмогласно и пронизително се отправи къмъ солдатитѣ, та останахъ смаянъ и зачуденъ отъ говорението му, послѣ се установихъ — и расположихъ оржжието си на тригленникъ, и стояхъ, а той отиде при другитѣ Генерали. Въ това врѣме мнозина отъ зрителитѣ похвалявахъ добрий редъ и команда както на Руситѣ тѣй и на гвѣкостта на Българитѣ, а укорявахъ дембелството и тѣжестъта на Турската войска, между другитѣ бѣше и Ъню прима-